

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 kwietnia 2014 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Miasta Ł. z siedzibą w Ł. kwoty 222.474,80 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż strony łączyła umowa, mocą której powódka zobowiązała się do wykonania na rzecz pozwanego za wynagrodzeniem wielowariantowej koncepcji rozbudowy i budowy w Ł. określonych odcinków ulic. W toku realizacji umowy, z przyczyn niezależnych od stron, okazało się, że umowa nie może być wykonana w pełnym zakresie. Zaistniały bowiem okoliczności, które wpłynęły na tempo prac, jak i na treść przedmiotu umowy. Strony wynegocjowały i zawarły w dniu 17 września 2013 roku porozumienie do umowy, mocą którego potwierdziły zakres wykonanej umowy, zgodnie odstąpiły od niewykonanej przez powódkę części umowy oraz uregulowały sposób wzajemnych rozliczeń. Strony ustaliły, że wynagrodzenie należne powódce za pracę wykonaną do dnia zawarcia porozumienia będzie wynosić brutto 380.795,50 zł. Kwota ta stanowiła ostateczną wartość wynagrodzenia powódki za wykonanie przedmiotu umowy. Powódka podała, że pozwany naliczył jej karę umowną w wysokości 234.184 zł z tytułu nieprawidłowego wykonania umowy. Pozwany złożył również powódce oświadczenie o potrąceniu naliczonej kary umownej z kwotą odpowiadającą wynagrodzeniu powódki, ustaloną na podstawie porozumienia. Pozwany zapłacił na rzecz powódki kwotę 146.611,50 zł. Powódka zarzuciła, że pozwany dokonał nieprawidłowego w świetle postanowień umowy i porozumienia naliczenia kary umownej co do jej wysokości. Łączna wysokość naliczonych karam umownych powinna wynosić 138.228,77 zł. Zdaniem powódki kara ta powinna być zmiarkowana, ponieważ doszło do wykonania zobowiązania w kształcie ostatecznie ustalonym przez strony nie tylko w znacznej części, lecz nawet w całości, a ponadto naliczona przez pozwanego kara umowa jest rażąco wygórowana. (pozew k. 2 – 13)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, że porozumienie z dnia 17 września 2013 roku nie miało charakteru zmieniającego umowę. Nie ma zatem uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że kary umowne należne pozwanemu winny być naliczone od wynagrodzenia ustalonego w porozumieniu. Zdaniem pozwanego nie ma podstaw do miarkowania kary umownej. Zdaniem pozwanego niemożliwym jest zgodzenie się z powodem, że miało miejsce całkowite wykonanie przez niego zobowiązania. Bezzasadny jest zdaniem pozwanego podnoszony zarzut rażącego wygórowania kary umownej w stosunku do wartości całego zobowiązania. W ramach umowy strony umówiły się na wynagrodzenie w łącznej wysokości 645.135 zł. W konsekwencji naliczone kary umowne stanowią 36,6 % wynagrodzenia nie zaś 61,5 % jak wyliczyła to powódka. (odpowiedź na pozew k. 71 – 74)

Na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie. (e-protokół rozprawy k. 210)

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 14 lutego 2011 roku pomiędzy pozwanym Miastem Ł. a powódką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością została zawarta umowa mocą, której powódka zobowiązała się opracować wielowariantową koncepcję rozbudowy i budowy:

- ulicy (...) na odcinku od ulicy (...), na południe, do granicy miasta w rejonie ulicy (...), - ulicy (...) od ulicy (...) do łącznika drogi nr (...) (węzeł Ł. T.), oraz określenie warunków w zakresie odwodnienia, oświetlenia, obiektów inżynierskich, sygnalizacji świetlnej, usunięcia kolizji z infrastrukturą podziemną i naziemną a także uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Powódka zobowiązała się wykonać przedmiot umowy w terminie: a) ulica (...) na odcinku od ul. (...), na południe, do granicy miasta w rejonie ulicy (...) – opracowanie wielowariantowej koncepcji do 8 sierpnia 2011 roku, przygotowanie materiałów do złożenia wniosku o decyzję środowiskową wraz

z raportem środowiskowym do 7 listopada 2011 roku, reprezentacja pozwanego w konsultacjach społecznych oraz skuteczne uzyskanie prawomocnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do 9 kwietnia 2012 roku,

- ulica (...) od ulicy (...) do łącznika drogi nr (...) (węzeł (...)) – opracowanie wielowariantowej koncepcji dla odcinka od łącznika drogi nr (...) do al. (...) do 9 stycznia 2012 roku, opracowanie wielowariantowej koncepcji dla odcinka od al. (...) do ul. (...) do 5 marca 2012 roku, przygotowanie materiałów do złożenia wniosku o decyzję środowiskową wraz z reporterem środowiskowym do 7 maja 2012 roku, reprezentacja pozwanego w konsultacjach społecznych oraz skuteczne uzyskanie prawomocnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do 8 października 2012 roku.

Strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe powódki za przedmiot umowy określone w § 1 na kwotę brutto 645.135 zł, podatek vat (23) % w kwocie 120.635 zł.

Naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy nastąpi przez zapłatę kary umownej. Kary te miały być naliczane w następujących wypadkach i wysokościach: powódka zapłaci pozwanemu kary umowne: a) za odstąpienie od umowy z przyczyn zależnych od pozwanego w wysokości 20 % wynagrodzenia umownego, b) za opóźnienie w przekazaniu przedmiotu odbioru lub usunięciu wad opracowania stwierdzonych w trakcie odbioru w wysokości 0,1 % wartości wynagrodzenia umownego za każdy dzień kalendarzowy opóźnienia, c) za opóźnienie w usunięciu wad ukrytych stwierdzonych w okresie gwarancji jakości – w wysokości 0,20 % wartości wynagrodzenia umownego za każdy dzień opóźnienia liczonego od dnia następnego po upływie terminu wyznaczonego na usunięcie wad (§ 11 pk. 2 ppkt. 1 a, b, c). (dowód: umowa k. 28 – 37)

W dniu 21 kwietnia 2011 roku pozwany otrzymał informację z Wydziału Ochrony (...) i (...) Urzędu Miasta Ł.. Pismem doręczonym pozwanemu w dniu 24 czerwca 2011 roku, powódka wystąpiła o zorganizowanie Rady (...), celem omówienia przyjętych rozwiązań i wyjaśnienia wątpliwości w realizacji prac projektowych. (dowód: pismo k. 82)

W dniu 4 lipca 2011 roku odbyło się posiedzenie Rady (...) zorganizowane przez pozwanego, które dotyczyło ulicy (...). (dowód: notatka k. 83)

Pismem złożonym pozwanemu w dniu 4 sierpnia 2011 roku, powódka zawnioskowała o wydłużenie terminu wykonania 1 etapu umowy do dnia 3 października 2011 roku, uzasadniając to brakiem możliwości przeprowadzenia konsultacji społecznych w okresie wakacyjnym. Pozwany odmówił zawarcia stosownego aneksu, powołując się na prawo zamówień publicznych. (dowód: pisma k. 84, zeznania świadka P. D. e protokół z dnia 22 stycznia 2015 roku, 00:56:33 min)

Pismem wniesionym do pozwanego w dniu 24 sierpnia 2011 roku powódka zawnioskowała o zorganizowanie kolejnej Rady (...), celem omówienia rozwiązań przyjętych w dokumentacji projektowej. Pozwany zwołał posiedzenie Rady niezwłocznie na dzień 12 września 2011 roku, które dotyczyło ulicy (...). Na posiedzeniu tym dokonano ustaleń końcowych i uzgodniono ostateczny przebieg trasy ul. (...). Od tego momentu powódka mogła przystąpić do zbierania docelowych materiałów geodezyjno-prawnych do przygotowania materiałów do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Wówczas powódka mogła wystąpić do poszczególnych organów i instytucji, w tym o wydanie warunków technicznych przebudowy sieci infrastruktury towarzyszącej w zakresie istniejących sieci elektroenergetycznych i sieci telekomunikacyjnych. (dowód: pismo k. 85, notatka k. 86, k. 37, zeznania świadka P. D. e -protokół z dnia 22 stycznia 2015 roku, 00:53:44 min)

Pismem doręczonym w dniu 30 listopada 2011 roku powódka przekazała materiały informacyjne na konsultacje społeczne, dotyczące rozbudowy przedmiotowego odcinka ulicy (...), do wyłożenia w siedzibie Zarządu Dróg.

Prezentacja projektu w ramach konsultacji społecznych odbyła się w dniu 9 grudnia 2011 rok. Władze lokalne nie chciały urządzić konsultacji przed wakacjami, a jeśli chodzi o termin wakacyjny uznały, że reprezentacja mieszkańców nie będzie dostateczna. (dowód: pismo k. 88, ogłoszenie k. 88 odwrot, zeznania świadka M. C. – C. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 00:14:31 min)

W dniach od 10 do 17 stycznia 2012 roku na odcinku ulicy (...) realizowano roboty geologiczne polegające na wierceniu i pobraniu materiału do badań geologicznych. (dowód: pismo k. 89, zeznania świadka P. D. e protokół z dnia 22 stycznia 2015 roku 00:49:29 min, zeznania świadka M. C. – C. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 00:32:23 min)

Dla ulicy (...), która prowadzi przez tereny o zwartej zabudowie, konieczne było wyburzenie części znajdujących się na nowym przebiegu drogi budynków. Aby wykonać taką koncepcję, niezbędne było przygotowanie przez Miasto Ł. tzw. stadium komunikacyjnego, w którym zawarty był plan komunikacyjny całego miasta, z całą infrastrukturą. Miasto Ł. nie miało opracowanego takiego dokumentu w odpowiedniej wersji. Do momentu uzyskania takiej opinii – wyboru lokalizacji przebiegu drogi – powódka nie mogła przystąpić do prac projektowych dla tego odcinka. (dowód: pismo k. 79, k. 123, zeznania świadka P. D. e protokół z dnia 22 stycznia 2015 roku, 00:51:44 min, 01:17:26 min)

W dniu 22 marca 2012 roku odbyła się (...) Techniczna, dotycząca koncepcji budowy i rozbudowy ulicy (...). (dowód: pismo k. 90)

W dniu 16 kwietnia 2012 roku została wydana decyzja o umorzeniu postępowania środowiskowego, na wniosek pozwanego. Decyzja ta była konsekwencją wprowadzonych zmian w zakresie przekroju poprzecznego w zakresie ulicy (...) i udostępnieniu powódce nieaktualnych danych ruchowych, co w konsekwencji wymagało wariantowego rozwiązania ul. (...) o przekroju jednojezdniowym i powtórzenia opracowania Karty Informacyjnej Przedsięwzięcia. Okoliczność o przekazaniu nieaktualnych danych ruchowych wyszła na jaw po wydaniu w dniu 16 lutego 2012 roku opinii Architekta Miasta Ł. oraz po przeprowadzonych konsultacjach społecznych wśród mieszkańców A.. (dowód: pismo k. 37, zeznania świadka P. D. e protokół z dnia 22 stycznia 2015 roku, 01:07:28 min, 01:20:17 min, zeznania świadka M. C. – C. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 00:14:31 min, 00:45:40 min)

Pismem doręczonym pozwanemu w dniu 2 listopada 2012 roku powódka przekazała opracowania projektowe wykonane dla ulicy (...). (dowód: pismo k. 91)

Powódka dostarczyła pozwanemu koncepcję rozbudowy i budowy ul. (...) na odcinku od ulicy (...), na południe do granicy miasta w rejonie ulicy (...) w II wariantach, kartę informacyjną przedsięwzięcia z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ul. (...), koncepcję rozbudowy i budowy ul. (...) od ulicy (...) do łącznika drogi nr (...) (węzeł Ł. T.) w II wariantach. (dowód: porozumienie k. 40)

W dniu 12 września 2013 roku pozwany wystawił notę księgową obciążając powódkę karą umowną w wysokości 234.184 zł za opóźnienie w przekazaniu przedmiotu umowy tj.

- opracowanie wielowariantowej koncepcji ul. (...), ilość dni zwłoki 122, wysokość kary – 0,1 % za każdy dzień opóźnienia, podstawa naliczenia – 645.135 zł, wysokość kary 78.706,47 zł,

- opracowanie wielowariantowej koncepcji ulicy (...), ilość dni zwłoki – 241, wysokość kary 0,1 % za każdy dzień opóźnienia, podstawa naliczenia 645.135 zł, wysokość kary 155.477,53 zł. Łączna wartość wyliczonej przez pozwanego kary umownej wynosiła 234.184 zł. Jako podstawę obliczenia kary umownej pozwany wskazał § 11 ust. 2 pkt. 1 litera b umowy.

Na nocie odsetkowej pozwany oświadczył, że należność z tytułu noty zostanie potrącona przy fakturze za wykonaną część umowy określoną w porozumieniu. (dowód: nota odsetkowa k. 46, zeznania świadka G. N. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku 01:49:58 min.)

W dniu 17 września 2013 roku pomiędzy pozwanym reprezentowanym przez dyrektora Zarządu Dróg i (...) a powódką reprezentowaną przez członka zarządu M. C. (2) zostało zawarte porozumienie. Strony oświadczyły, że odstępują od umowy w części dotychczas niewykonanej na mocy porozumienia stron. Strony ustaliły, że powódce za wykonany do dnia zawarcia porozumienia przedmiot umowy przysługuje wynagrodzenie w wysokości 380.795,50 zł (brutto), w tym za koncepcję rozbudowy i budowy ul. (...) 104.900 zł, kartę informacyjną przedsięwzięcia z wnioskiem o wydanie

decyzji środowiskowych uwarunkowanych dla ul. (...) 36.850 zł, netto, koncepcję rozbudowy i budowy ulicy (...) od ulicy (...) do łącznika drogi nr (...) (węzeł Ł. T.) w II wariantach – 167.839,84 zł netto.

W porozumieniu tym strony wyraźnie oświadczyły, że ze względu na zmiany rozwiązań układów komunikacyjnych i architektonicznych, które pojawiły się w trakcie procesu projektowego **niezawinione przez powódkę i pozwanego**, co wpłynęło na harmonogram realizacji prac jak i na przedmiot zamówienia tj. konieczność przeprojektowania wykonanej już koncepcji ul. (...), tj. geometrii drogi w zakresie przekroju drogi, podłączenia do S 14, rozwiązań skrzyżowań, usunięcia kolizji z sieciami i uzbrojeniami podziemnego, konieczność umorzenia prowadzonego postępowania o wydanie decyzji środowiskowej dla wykonania koncepcji ul. (...) zawarły powyższe porozumienie. (dowód: porozumienie k. 40, zeznania świadka M. C. – C. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 00:53:47 min, zeznania świadka M. C. – C. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 01:19:33 min, zeznania świadka G. N. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 01:38:35 min)

W dniu 19 września 2013 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę vat tytułem wynagrodzenia za realizację umowy w wysokości 380.795,50 zł płatną w ciągu 30 dni od dnia otrzymania faktury. (dowód: faktura k. 44)

Pozwany zapłacił powódce kwotę 146.611,50 zł. (okoliczności bezsporne)

Prace dotyczące ul. (...) zostały wówczas przerwane i po dziś dzień nie są kontynuowane. (zeznania świadka G. N. e protokół z dnia 26 listopada 2015 roku, 01:38:35 min)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych dokumentów, i zgodnych zeznań świadków. Treść dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Podstawą prawną naliczenia kar umownych jest art. 484 kc Zgodnie z § 1 powołanego przepisu w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Natomiast § 2 art. 484 kc stanowi, że jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Podkreślić należy, iż powódka nie kwestionowała obowiązku zapłacenia kary umownej – sama formułując pozew dokonała jej miarkowania na poziomie 95 %. Ponadto nie kwestionowała podanej przez pozwanego liczby dni opóźnienia. Daty faktycznej realizacji umowy w odniesieniu do obu części przedmiotu umowy były między stronami bezsporne.

W ocenie Sądu także zachodzą przesłanki do naliczenia kary umownej, gdyż pomijając niezawinione przyczyny, dla których strony zdecydowały się na podpisanie porozumienia, na wcześniejszym etapie współpracy zachodziły także okoliczności, za które powódka ponosi odpowiedzialność. W szczególności konieczność przeprowadzenia konsultacji społecznych w odpowiednim okresie czy upewnienie się przed zgłoszeniem oferty czy Miasto dysponuje aktualnym studium komunikacyjnym i czy w związku z tym dotrzymanie terminu przewidzianego umową będzie możliwe – to przyczyny opóźnienia, leżące, zdaniem Sądu, po stronie wykonawcy.

Do rozstrzygnięcia pozostały dwa pozostałe argumenty: wysokość wynagrodzenia, które stanowić powinno podstawę do naliczania kar umownych oraz kwestia miarkowania kary.

Zdaniem Sądu na akceptację zasługuje pogląd powoda, iż podstawę do naliczenia kary umownej stanowić powinno wynagrodzenie za wykonane prace ustalone w porozumieniu stron. Porozumienie to miało na celu usankcjonowanie ostatecznego przedmiotu umowy, który w owym czasie mógł być obiektywnie wykonany przez powódkę i rozliczenie

wynagrodzenia powódki z tego tytułu. Umowa obowiązująca strony przewidywała kary umowne za opóźnienie w przekazaniu **przedmiotu odbioru** lub usunięciu wad opracowania stwierdzonych w trakcie odbioru w wysokości 0,1 % wartości wynagrodzenia umownego za każdy dzień kalendarzowy opóźnienia. W ocenie Sądu należy mówić o wynagrodzeniu ustalonym w porozumieniu stron za prace **wykonane**, gdyż w przeciwnym wypadku kary umowne naliczać by można po dziś dzień, z uwagi na fakt, że część prac (od której strony zgodnie odstąpiły) nadal nie została wykonana, a zatem opóźnienie nadal występuje. Przedmiotem odbioru były bowiem prace, których wartość ustalono w porozumieniu. Zaś zgodnie z umową kara umowne należy się w razie opóźnienia w oddaniu przedmiotu odbioru a nie przedmiotu umowy. A zatem – konsekwentnie – wynagrodzenie za te opóźnione prace (380.795,50 zł brutto) powinno stanowić podstawę do wyliczenia wysokości kar umownych.

Przyjmując powyższe stanowisko kary umowne powinny zostać wyliczone następująco:

ul. (...) kwota 380,80 x 122 dni = 46.457,60 zł

ul. (...) x 241 = 91.772,80 zł

czyli **łącznie 138.230,40 zł.**

Powyższa kwota stanowi 36 % przewidzianego porozumieniem stron wynagrodzenia.

Powódka wносиła o dokonanie miarkowania kary umownej na podstawie art. 484 § 2 kc.

Przepis art. 484 § 2 kc zezwala na obniżenie wysokości kary umownej na żądanie dłużnika, jeżeli zobowiązanie jest w znacznej części wykonane albo gdy kara umowna jest rażąco wygórowana, czyli wówczas, gdy w przekonaniu organu orzekającego istnieje dysproporcja między poniesioną szkodą a wysokością kary umownej.

W przepisie tym nie wskazano stanów faktycznych co do przesłanek uzasadniających miarkowanie kary umownej, pozostawiając ich ustalenie uznaniu sędziowskiemu uwzględniającemu okoliczności konkretnej sprawy. Takie rozwiązanie zapewnia możliwość elastycznego stosowania miarkowania kary umownej. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 marca 2013 roku, I ACa 1315/12, LEX nr 1312012)

Katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej nie jest zamknięty, a ocena w tym zakresie, w zależności od okoliczności sprawy, należy do sądu orzekającego. Niewątpliwie miarkowanie kary umownej ma na celu przeciwdziałanie dużym dysproporcjom między wysokością zastrzeżonej kary a godnym ochrony interesem wierzyciela.

Dopuszczalne jest uwzględnianie stosunku między wysokością kary umownej a wartością wykonanego z opóźnieniem zobowiązania jako miernika oceny wysokości kary umownej. Jeżeli kara umowna jest równa bądź zbliżona do wartości zobowiązania, można ją uznać za rażąco wygórowaną. Natomiast sama relacja między stawką procentową stanowiącą podstawę określenia wysokości zastrzeżonej kary umownej a stawkami procentowymi stosowanymi w obrocie przy zastrzeganiu takich kar nie stanowi wystarczającej podstawy do oceny, czy zastrzeżona kara jest rażąco wygórowana. (tak przykładowo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2013 roku w sprawie IV CSK 664/12 – LEX 1365722)

W przedmiotowej sprawie Sąd ocenił, iż kara umowna – nawet w wysokości obliczonej na podstawie wynagrodzenia ustalonego w porozumieniu – jest rażąco wygórowana. Jak wskazano, stanowi ona 36 % umówionego w porozumieniu wynagrodzenia. Bezsprzeczne jest, że w części umowa została wykonana przez powódkę. Opóźnienie w wykonaniu przedmiotu umowy leżało głównie z przyczyn niezawinionych po stronie zarówno powódki jak i pozwanej, co strony same przyznały w porozumieniu.

Podkreślić należy, iż skutek niewykonania zobowiązania w terminie Miasto Ł. nie poniosło szkody, gdyż nie toczą się żadne prace związane z przebudową ulic (...). Jak wskazano w treści porozumienia zaistniała konieczność przeprojektowania wykonanej już koncepcji ul. (...), tj. geometrii drogi w zakresie przekroju drogi, podłączenia do S 14, rozwiązań skrzyżowań, usunięcia kolizji z sieciami i uzbrojeniami podziemnego, konieczność umorzenia

prowadzonego postępowania o wydanie decyzji środowiskowej dla wykonania koncepcji ul. (...). Jak zeznał świadek G. N. (2) zawarcie porozumienia miało na celu odebranie dokumentacji dotyczącej ulicy (...) i kontynuowanie prac, natomiast prace dotyczące ulicy (...) zostały wówczas przerwane i do dziś nie są kontynuowane. A zatem, o ile projekty koncepcji dotyczące ulicy (...) mogą stanowić bazę do dalszych prac, o tyle jak wynika z zeznań świadka, wykonanie koncepcji dla ul. (...) w istniejących wówczas warunkach jawi się jako zupełnie zbędne. Trudno zatem uwzględnić argumenty pozwanego Miasta o zasadach efektywnego wydatkowania środków publicznych i wizerunku gminy, co przemawiać miało za naliczeniem kar umownych, skoro w ogóle powstaje pytanie o celowość wykonywania koncepcji dla ul. (...). Podkreślić należy, iż kara umowna wynikająca z przyjętego przez Miasto Ł. opóźnienia w stosunku do ul. (...) to kwota 46.457,60 zł, zaś w stosunku do ul. (...) - 91.772,80 zł.

W takiej sytuacji ustalenie kary umownej we wskazanej przez pozwane Miasto wysokości spowodowałoby, że kara ta byłaby nadmiernie wygórowana i sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Dlatego Sąd uznał za zasadne miarkowanie wyliczonej przez pozwanego kary umownej.

Wskazać również należy, iż w przypadku odstąpienia od umowy strony przewidziały w umowie 20 % karę umowną. Zdaniem Sądu kary umowne naliczone w związku z zaistniałym opóźnieniem również nie powinny przekroczyć dwudziestoprocentowego progu. Z tych wszystkich względów Sąd uznał, iż kara umowna powinna wynieść **76.159,10 zł.**

W związku z powyższym pozwane Miasto Ł. powinno wypłacić powódce, na podstawie art. 627 kc brakujące za wykonane dzieło wynagrodzenie w wysokości **158.024,90 zł** (umówione wynagrodzenie 380.795,50 zł – kara umowna 76.159,10 zł = 304.636,40 zł – zapłacona kwota 146.611,50 zł).

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako niezasadne.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 i 2 kc. Termin zapłaty wynagrodzenia został w porozumieniu określony na 30 dni od otrzymania faktury (§ 3 ust. 5). Na powódce spoczywał ciężar wykazania daty otrzymania faktury. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia faktury. Natomiast z treści pisma pozwanego z dnia 11 października 2013 roku (k. 45) wynika, że pozwane Miasto Ł. w dacie sporządzenia pisma otrzymało już fakturę VAT. A zatem 30 dniowy termin należy liczyć od daty wskazanego pisma. Z tych względów Sąd zasądził odsetki od 11 listopada 2013 roku.

O kosztach Sąd orzekł, zgodnie z zasadą stosunkowego rozliczenia kosztów na podstawie art. 100 kpc. Powodowa spółka wygrała sprawę w 71 %. Koszty poniesione przez powódkę to 18.706,43 zł (opłata od pozwu 11.124 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 7200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie świadka 365,43 zł) zaś koszty poniesione przez pozwanego to jedynie wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7.200 zł. A zatem pozwane Miasto Ł. powinno zwrócić powódce 11.193,56 zł (25.906,43 x 71 % = 18.393,56 – 7200 = 11.193,56 zł)

Z: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

29 grudnia 2015 roku